

нъветѣ на бойницитѣ бѣха изгасени. Никой не питаше кой иде и где отива. Радуль каза на конницата си да го чака подъ Боярски рѣтъ и изтича като мълния съ коня си къмъ Трапезица. Копитата изкѣнтѣха по Владишки мостъ. Съ наведена глава до врата на сребристия си жребець, Радуль изкачи на единъ дѣхъ стрѣмната пѣтека и спрѣ предъ високата кула на Иоановия замѣкъ. Сърдцето му биеше като лудо. Той скочи на земята и заблъска портитѣ.

— Тукъ ли е князѣтъ? — извика изтрѣпналъ Радуль.

— Тукъ! — отвърна нѣкой отъ бойницата. — Кой го дири!

— Войводата Радуль! По-скоро!..

Смаяни стражи отвориха голѣмата порта. Иоанъ още не си бѣше легналъ. Занѣмѣлъ отъ удивление, той видѣ предъ себе си младия войвода потѣналъ въ потъ, съ изкривено отъ умора лице.

— Княже, где е челникъ Матей?..

— Тукъ, въ Търново. Но какво има? Какво правишь? Радуле...

Съ внезапно движение на набоживо страхопочитание войводата колѣничу предъ него, сменя шлема си.

— Да живѣе Иоанъ-Асѣвъ III! Ти си нашиятъ царь и повелитель...

Князѣтъ го гледа поразенъ и не смѣе, не иска да разбере грозната истина. Цѣлиятъ свѣтъ се залюлява около него.

Въ това време въ стаята влиза братъ му Александъръ, Радуль скача, грабва рѣката на Иоана.

— Нѣма време за губене! Тръгвайте следъ мене! Бърже!

Князѣтъ все още стои като вкамененъ, струва му се, че полудява. Изведнажъ той улавя войводата за дрехитѣ и вика съ страшенъ гласъ:

— Говори! Радуле... Разправи... Какво се е случило?

— Убиха царя! Манастиръ го уби! Тази нощъ куманитѣ ще провъзгласятъ Борила за царь. Бѣгайте... Спа-